

РЕШЕНИЕ

№ 39251

гр. София, 11.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6754** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на Б. Т. /В. Т./, гражданка на Република Т., [дата на раждане], подадена чрез адв. Н. Р., срещу Заповед рег. № 513з-5739/26.05.2026 г., издадена от началника на отдел „Миграция“ при СДВР, с която на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ, е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление вх. № 101092/21.04.2026 г.

В жалбата се поддържа, че отказът е незаконосъобразен, тъй като жалбоподателката е кандидатствала като съпруга на чужденец с разрешено постоянно пребиваване, по сметката ѝ към датата на акта е имало 10 039,41 евро, а законът не изисква средствата да са лично придобити от нея или да не произхождат от трети лица. Твърди се още, че органът не е обсъдил представените доказателства за финансовите възможности на съпруга, нито е извършил индивидуална преценка в контекста на семейното събиране. Претендира се отмяна на акта, връщане на преписката за ново произнасяне и присъждане на разноски.

В съдебно заседание Б. Т. /В. Т./, редовно уведомена, се явява лично и с адв. Р.. Поддържат жалбата по изложените в нея съображения и молят същата да бъде уважена. Представени са писмени бележки.

Ответникът – началникът на отдел „Миграция“ – СДВР, чрез процесуален представител, оспорва жалбата. Поддържа, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия и при правилно приложение на закона. Счита, че от движението по банковата сметка на жалбоподателката е видно, че тя е получила суми само за да покаже наличност пред миграционния орган, но реално не разполага с предвидими, сигурни и

достатъчни средства за издръжка за желания срок на пребиваване. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на жалбоподателката.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че Б. Т. /В. Т./ е гражданка на Република Т. и е съпруга на О. Т., чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. От справка от АИС „ЕРЧ“ се установява, че и преди процесното заявление тя е пребивавала законно в страната на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ, като член на семейството на чужденец с разрешено пребиваване, а последното ѝ разрешение е било валидно до 05.05.2026 г.

На 21.04.2026 г. Т. е подала заявление вх. № 101092/21.04.2026 г. за предоставяне право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ. Към заявлението са приложени копие от паспорт, медицинска застраховка, декларация за адрес, банков документ за наличност на средства, писмо за подкрепа и декларации от съпруга.

От представения отчет по сметка от „Те-Д. З. Б.“ – клон С., се установява, че към 30.03.2026 г. жалбоподателката е разполагала с наличност 8 099,61 евро. С уведомително писмо рег. № 513000-34997/12.05.2026 г. административният орган е уведомил жалбоподателката, че срокът за разглеждане на заявлението е удължен с един месец и е изискал разпечатка на банковата сметка с движението на финансовите средства от 28.03.2026 г. до настоящия момент.

В изпълнение на това указание на 12.05.2026 г. са представени отчет по сметка от „Те-Д. З. Б.“ – клон С. за периода 28.03.2026 г. – 11.05.2026 г. и удостоверение за банкова сметка и движение по сметката на съпруга О. Т. в „УниКредит Булбанк“ АД. От извлечението по сметката на жалбоподателката е видно, че на 30.03.2026 г. е получено незабавно плащане от У. Т. в размер на 8 000 евро, на същата дата е извършено незабавно плащане обратно към У. Т. в размер на 8 000 евро с основание „връщане на получени средства“, а на 11.05.2026 г. е получен нов превод от У. Т. в размер на 1 000 евро. Крайният баланс е 10 039,41 евро.

По преписката се съдържа писмо за подкрепа от съпруга О. Т., в което той заявява, че семейството е трайно установено в Република България, че бракът не е фиктивен, че той осигурява необходимите финансови средства за семейството и желае на съпругата му да бъде издадено разрешение за пребиваване за срок от една година. Налице е и нотариално заверена декларация със същото съдържание.

Със становище рег. № 513р-55253/21.05.2026 г. е предложено издаването на отказ, като е прието, че от движението по банковата сметка на жалбоподателката се установява, че на 30.03.2026 г. е получила 8 000 евро от У. Т. и е върнала същата сума в същия ден, а на 11.05.2026 г. е получила нов превод от 1 000 евро от същото лице, поради което според административния орган тя „пак получава средства от У. Т., за да докаже наличност по сметката си“, което било показателно, че не разполага с „предвидими, сигурни и достатъчни средства за издръжка“.

Въз основа на това становище е издадена Заповед рег. № 513з-5739/26.05.2026 г. на главен инспектор С. С., действащ за началник на отдел „Миграция“ – СДВР, с която е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление вх. № 101092/21.04.2026 г. на Б. Т. /В. Т./, гражданка на Република Т.. Като правно основание в заповедта е посочено чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, а фактическото основание е преценката на органа, че жалбоподателката не е доказала наличие на достатъчни средства по смисъла на чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ и чл. 14, ал. 1, т. 5 от ППЗЧРБ.

В откритото съдебно заседание на 17.09.2026 г. са приети и представените от жалбоподателката

допълнителни доказателства за доходите на съпруга ѝ – удостоверение за доходи за предходните 12 месеца, справка от НАП за осигурителния доход за периода 01.06.2025 г. – 31.05.2026 г. и актуално състояние на дружеството „РИБЕЙ“ ООД, в което той е съдружник.

Разпитан е и свидетелят О. Т.- съпруг на жалбоподателката. От показанията му, които съдът кредитира като последователни, преки и съответстващи на писмените доказателства, се установява, че той живее в С. от дълги години, развива семеен бизнес с баща си и брат си, че има осем магазина и персонал, както и че той осигурява средствата за домакинството и покрива ежедневните разходи на семейството.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт и в срока по АПК.

Разгледана по същество е основателна.

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл. 146, т.1 от АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен орган. По делото са представени заповед на директора на СДВР от 24.03.2021 г., с която е оправомощен държавният служител, заемащ длъжността началник на отдел „Миграция“, да издава или отказва издаването на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци, издадена на основание чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ. Представени са още заповед от 24.01.2025 г. за заместване на началника на отдел „Миграция“ от главен инспектор – началник сектор „Незаконна миграция“, считано от 22.01.2025 г. до отпадане на необходимостта, както и заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. за възлагане на функционални задължения на същия служител да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“, считано от 19.05.2025 г. до отпадане на необходимостта. Налице е и удостоверение от отдел „Човешки ресурси“ при СДВР, че считано от 19.05.2025 г. същият служител осъществява общото и непосредствено ръководство на отдела.

С оглед на тези писмени доказателства съдът приема, че оспорената заповед е издадена от материално и функционално компетентен административен орган – лице, на което са били възложени функциите на началник на отдел „Миграция“ и което е могло да упражнява правомощието по издаване на откази за продължително пребиваване. Поради това доводът за липса на компетентност е неоснователен.

Заповедта обаче е незаконосъобразна по същество. Като правно основание за отказа е посочен чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в хипотезите по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 4, 6 – 11, 14, 16, 18 – 23 и 26. В случая органът е приел, че е налице основанието по чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, защото жалбоподателката не е доказала достатъчни средства за издръжка.

Този извод не се споделя от съда. Безспорно е установено, че към датата на издаване на заповедта по банковата сметка на жалбоподателката е била налична сумата 10 039,41 евро. Преценката за законосъобразност на административния акт от гледна точка на материалния закон се извършва към момента на издаването му. Следователно релевантният въпрос е дали към 26.05.2026 г. жалбоподателката е разполагала с достатъчни средства, а не каква е била причината за отделни постъпления по сметката ѝ.

При заявено основание за пребиваване като член на семейството на чужденец с разрешено пребиваване законът изисква представяне на доказателства за осигурено жилище и за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка за членовете на семейството, без прибягване до системата за социално подпомагане чл. 33ф, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ. По силата на чл. 13, ал. 1 от ППЗЧРБ членът на семейството, който иска право на продължително пребиваване

на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ, подава заявление и прилага предвидените документи. От тези разпоредби не следва изискване средствата да са непременно с личен произход на заявителя или да са формирани само от негов трудов доход или лични спестявания. От значение е дали лицето и неговото домакинство разполагат с достатъчен финансов ресурс за срока на пребиваване. При семейно основание за пребиваване не може да се игнорира финансовата подкрепа от съпруга.

По делото е установено не само наличието на средства по сметката на жалбоподателката, но и финансовата обезпеченост на нейния съпруг. Още в административната фаза органът е разполагал с негово банково извлечение, писмо за подкрепа и нотариално заверена декларация за издръжка. В съдебната фаза това е потвърдено и от удостоверение за доходи, справка от НАП, данни за търговската му дейност и свидетелски показания. Тези доказателства изобщо не са обсъдени в оспорения акт.

Липсата на обсъждане на всички относими обстоятелства прави отказа немотивиран в съществената му част. Вместо да изследва цялостната семейна и имуществена ситуация, административният орган е изградил извода си единствено върху две банкови операции и върху предположение, че те са извършени само за да се удостовери наличност. Т. предположение не е доказан факт. Не са изискани обяснения за основанието на преводите, не е изследвана връзката между Y. T. и семейството, не е обсъдено твърдението, че той е брат на съпруга и негов съдружник, нито е преценен приносът на съпруга към издръжката на домакинството. Това противоречи на задължението на административния орган да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая.

Неоснователно е и фактическото приравняване на спора за средствата към хипотеза на фиктивен брак или заобикаляне на закона. Ако органът е считал, че са налице такива данни, е следвало да приложи специалната процедура по чл. 26, ал. 3 – 5 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ отказ се постановява, когато са налице данни, че бракът е сключен единствено с цел заобикаляне на режима на чужденците. Съгласно чл. 26, ал. 4 от ЗЧРБ преценката се извършва въз основа на конкретни данни, а по чл. 26, ал. 5 от ЗЧРБ засегнатите лица подлежат на задължително изслушване. Такава процедура не е проведена. Напротив, по делото са налице данни за реален семеен живот, общ адрес, предходно законно пребиваване на същото основание и реална финансова връзка между съпрузите.

Следва да се отчете и че основанието по чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ включва не само преценка за издръжката, но и за застраховка и средства за обратно завръщане. В случая отказът е мотивиран единствено с преценка за средствата, без да се изложат съображения относно останалите елементи, макар по преписката да е била представена медицинска застраховка.

По тези съображения съдът приема, че административният орган е приложил неправилно материалния закон и е постановил отказ при непълно изясняване на релевантните факти. Заповедта следва да бъде отменена, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне при съобразяване на указанията в настоящото решение.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателката се дължат разноски. Въпреки, че Б. Т. е претендирала присъждане на разноски, по делото не се установява представен списък на разноските по чл. 80 ГПК, нито доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение. Налице са данни единствено за внесена държавна такса в размер на 5,11 евро. Ето защо на основание чл. 143, ал. 1 АПК следва да се присъдят разноски само в този размер.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 36 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Т. /В. Т./, гражданка на Република Т., Заповед рег. № 513з-5739/26.05.2026 г., издадена от началник на отдел „Миграция“ – СДВР, с която на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление вх. № 101092/21.04.2026 г.

ИЗПРАЩА преписката на началника на отдел „Миграция“ – СДВР за ново произнасяне по заявление вх. № 101092/21.04.2026 г. на Б. Т. /В. Т./, при съобразяване на дадените в мотивите на съдебното решение указания.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. Т. /В. Т./ сумата 5,11 /пет евро и 11 евроцента/ евро, представляваща разноски по делото за внесена държавна такса.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: